

Nr 144.

Av herr **Olsson** i Ramsta **m. fl.**, *angående en mera effektiv skatteutjämning för hårt skattetyngda landskommuner.*

I årets statsverksproposition kommer regeringen med en skänk till det svenska folket, nämligen förslag till sänkning av dels sockerskatten med 4 öre per kilo, dels ock nedsättning av skatteprocenten för inkomst- och förmögenhetsskatten med tio enheter ned till 150. Nedsättningen av skatteprocenten gör en skattelättnad av 10 miljoner kronor. Nedsättningen i sockerskatten kommer det stora flertalet till godo, då däremot nedsättningen i inkomst- och förmögenhetsskatten närmast väl är avsedd att bringa en lättnad åt industrien och handeln för att i sin mån stimulera till ökad företagsamhet. Det förhåller sig nämligen så, att inkomst- och förmögenhetsskatten icke drabbar de mindre inkomsttagarna så hårt på grund av att Orts- och familjeavdragen vid denna beskattning äro dubbelt så stora som vid den kommunala beskattningen.

Det är den kommunala skattebördan, som trycker hårdast och som för det stora flertalet landskommuner redan nått en sådan höjd och storlek, att skattdragarna rent av digna under bördan.

Utvecklingen har här i landet under de senaste 25 åren gått oerhört hastigt framåt, såväl då det gäller produktionen som samfärdsmedlen och varuomsättningen. Härmed ha följt ökade utkomstmöjligheter och större ekonomiska resurser.

Men samtidigt med denna expansion på det ekonomiska området har följt en kulturell och social utveckling på folkbildningens, sjukvårdens, fattigvårdens och barnavårdens områden, som medfört för de kommunala skatteenheter — kommunerna — oerhörda utgifter och därmed följande höga kommunala skatter.

Hade kommunerna haft i sin hand att i någon mån själv reglera utvecklingsfarten, skulle helt visst utgifterna hava hållits inom snävare gränser.

Som emellertid riksdag och regering delvis genom lagstiftningen ålägga kommunerna att vidtaga åtgärder för folkundervisningen, fattigvården och barnavården, bliva kommunerna tvungna att med eller mot sin vilja följa med utan hänsyn till kommunens ekonomiska bärkraft.

Då det gäller folkundervisningen till exempel, kan det ofta bliva ytterst betungande för en vidsträckt och glest bebyggd landskommun att bygga

nödiga skolhus och lärarbostäder. Den nya fattigvårdslagen av 1917 ålägger kommunerna att ordna fattigvården på ett helt annat sätt än tidigare, vilket gör, att en stor del av landskommunernas nuvarande ålderdomshem icke kunna godtagas enligt nya lagen utan måste byggas om.

Denna omändring av ålderdomshemmen är ännu till större delen ej utförd på grund av att 1927 års riksdag utsträckte respittiden till år 1932.

Lagen om samhällets barnavård medför även stigande utgifter för kommunerna. Inom de större skatteenheterna — landstingsområdena — har utvecklingen också gått i samma raska takt. Uppförandet av stora lasarett och sjukhusbyggnader, hem för kroniskt sjuka, epidemisjukhus och sinnesslöanstalter åsamka landstingen stora utgifter, vartill ytterligare kommer utgifter för undervisning och uppfostran, veterinärvård samt för kommunikationer och vägar. Som regel gäller att ju mindre kommunen eller skatteenheten är, desto hårdare trycker skattebördan.

Utan en fullständig utjämning av den kommunala skattebördan lär det väl knappast gå att få folkundervisningen, sjukvården och fattigvården något så när likvärdigt ordnad i alla våra kommuner med dess stora växlingar i folkmängd och inkomster. Låt oss taga till exempel Stora Tuna socken i Kopparbergs län med nära 24,000 invånare och jämföra den med Jällby socken i Älvsborgs län med ett innevånareantal av 127 personer. Helt naturligt går det mycket lättare för den större kommunen med det större skatteunderlaget att ordna skolväsendet och fattigvården än för den mindre, ekonomiskt svagare kommunen. Landsbygden ligger här betydligt efter städerna, av vilka Stockholm intager det gynnsammaste läget. Då skatteunderlaget per invånare är i Stockholm år 1927 2,065 kronor, i Göteborg 1,236 kronor, i Gävle 976 kronor, i städer inom landstingsområde 928 kronor samt medeltalet för samtliga städer 1,265 kronor, är medeltalet för landsbygdskommunerna endast 369 kronor. Jämföres detta med skatteunderlaget för Stockholm, så utgör det knappt en femtedel, och vid jämförelse med samtliga städer omkring en tredjedel.

Av ännu större intresse är att veta, huru stort det kommunala skattestrycket är i landskommunerna och i städerna. För att denna jämförelse skall bli fullständig måste alla kommunala skatter medtagas, alltså även vägskatt och landstingsskatt. En sådan undersökning ger vid handen, att skattetrycket är avsevärt hårdare på landsbygden än i städerna.

År 1925 var det kommunala skattetrycket per bevillningskrona i Stockholms län för jordbruksfastighet utan naturaväghunderhåll 9.08 och med naturaväghunderhåll 11.70 och för andra inkomsttagare 8.78, i Södermanlands län resp. 9.36, 12.55 och 9.37, i Blekinge län resp. 13.75, 17.84 och 13.60, i Norrbottens län resp. 15.99, 22.15 och 14.92. Medeltalet för hela rikets landsbygd av den kommunala utdebiteringen per bevillningskrona var för jordbruksfastighet utan naturaväghunderhåll 10.44 samt med natura-

vägunderhåll 14.07 och för andra inkomsttagare 10.06. Motsvarande skatte-tryck i städerna var för år 1926:

i Stockholm	6.35
» Göteborg	8.52
» Malmö	9.75
» Norrköping	9.50
» Hälsingborg	9.02
» Gävle	8.75
» övriga städer	9.86

I medeltal för samtliga städer 7.51.

Härav framgår med all tydlighet, huru olika hårt den kommunala skattebördan trycker landsbygden och städerna. Tager man medeltalet för naturavägunderhållarna på landsbygden, som var 14.07, och jämför detta med medeltalet för städerna, som var 7.51, finner man, att landsbygdens kommunala skattebörda är närapå dubbelt så stor som städernas. Läger man så härtill, att skattetrycket fortfarande stiger i hastigt tempo för landsbygdskommunerna, förstår man att ställningen till slut blir ohållbar för landskommunerna. Inflyttningen till städerna påskyndas.

Trots de höga hyrorna i Stockholm ställer det sig fördelaktigare för en kapitalist att flytta dit med sitt kapital, då skillnaden i kommunalskatt mycket väl kan täcka utgiften för hyra och mera därtill.

Tidigare skylldes man det höga skattetrycket i en del kommuner på en ojämn och felaktig taxering. Numera, sedan fastighetstaxeringen sker efter nya grunder med beredningsnämnder och taxeringsnämnder och efter förut länsvis överenskomna enhetliga normer och à-priser och sedan jordbrukarna skatta för all inkomst från jordbruket, kan man icke med fog skylla den höga utdebiteringen på en ojämn och felaktig taxering.

Orsaken till ojämnheten i det kommunala skattetrycket ligger i kommunernas olika ekonomiska bärkraft och i deras vitt skiftande skatteunderlag.

Frågan om utjämning av det kommunala skattetrycket har varit aktuell sedan 1904 års riksdag. Liksom alla nya frågor, som komma inför riksdagen, behöva tid för att, som man säger, mogna, så var det även med denna fråga. Först med 1908 års riksdag blev det positivt resultat så tillvida, att riksdagen i skrivelse hemställde till Kungl. Maj:t om en undersökning av kommunernas skattetryck.

Man lade därvid vikten på de skattetyngda landskommunerna, varvid man i allra största allmänhet menade sådana »kommuner, som äga alltför ringa ekonomisk bärkraft i förhållande till sådana skyldigheter, vilka staten genom sin lagstiftning ålägger dem och som således icke äro av uteslutande kommunal natur, utan tillika äro av beskaffenhet att tjäna statsändamål».

Utredningsuppdraget anförtroddes åt kommunalskattekommitterade, som hade i uppdrag att söka få fram ett helt nytt kommunalskattesystem.

Emellertid drog kommitterades arbete så ut på tiden, att man år 1916 såg sig tvungen att tillsätta särskilda sakkunniga för frågan om den kommunala skatteutjämningen — skatteutjämnings-sakkunniga — som avgåvo sitt betänkande redan år 1917. De åtgärder, som föreslogos i detta betänkande, voro väsentligen desamma, som 1917 års riksdag antog. År 1921 infördes den kommunala progressivskatten, varav tre fjärdedelar stanna i debiteringskommunen, kommunandelen, och en fjärdedel inlevereras till statsverket för att sedan gå åter till hårt skattetyngda kommuner i form av skatteutjämningsbidrag.

I samband med införandet av progressivskatten framställdes krav på nya grunder för fördelandet av utjämningsbidrag, och riksdagen beslöt år 1921, i anledning av en proposition i ämnet, vissa ändringar i de gamla grunderna.

Om Kungl. Maj:t funne särskilda skäl därtill föranleda, kunde ansökan om understöd avslås eller ock understöd nedsättas till att utgå med lägre belopp än vad eljest vore föreskrivet. Den sammanlagda utdebiteringen skulle för de tre senaste åren ha uppgått till minst 10 kronor. Även utdebitering för kyrkliga ändamål skulle nu få medräknas.

Utdebiteringen för kyrka, skola och fattigvård skulle uppgå till minst 5 kronor och 50 öre per 100 kronor inkomst för att utjämningsbidrag skulle kunna komma ifråga, och understödet skulle utgå med högst det belopp, som erfordrades för att nedbringa kostnaderna för nämnda ändamål till 5 kronor och 50 öre. Vidare sänktes de i förhållande till det totala skattetrycket i kommunal-, landstings- och vägskatt fastställda belopp, vartill understödet regelrätt skulle begränsas, så att dessa belopp utgjorde för den del av skattetrycket, som fölle mellan 10 och 12 kronors utdebitering, 30 procent, för den del, som fölle mellan 12 och 14 kronor, 40 procent och för den del av utdebiteringen, som överstege 14 kronor, 50 procent.

Huru har nu detta skatteutjämningsystem verkat i skatteutjämningshänseende för de enskilda kommunerna? Svaret på den frågan kan naturligtvis ej givas utan en noggrann undersökning för alla de år dylika skatteutjämningsbidrag utdelats. Så mycket torde dock kunna sägas, att de hittills gällande bestämmelserna icke givit någon skatteutjämning av större betydelse.

Ett exempel för år 1927 skall belysa detta:

En kommun i Södermanland sökte skatteutjämningsmedel. Utdebiteringen var sammanlagt 12,30, varav till kyrka, skola och fattigvård 6,20. Kommunen erhöll omkring 7,000 kronor, vilket sänkte skattetrycket med hela 70 öre per bevillningskrona. Och ändock var utjämningsbidraget det största, som tilldelades någon kommun inom länet.

Under år 1926 utbetalades nära 4 millioner kronor, som fördelades bland 530 kommuner. Följande år eller 1927 utdelades i skatteutjämningsbidrag för landsbygden 4,081,854 kronor. Då de sammanlagda kom-

munala utgifterna för landsbygden samma år voro 282,415,193 kronor, utgör skatteutjämningsbidraget alltså endast omkring 1,4 procent. Man torde alltså med fog kunna påstå, att det nuvarande skatteutjämningsförfarandet icke är effektivt. Vid diskuterandet av dessa problem har varit ifrågasatt, att de utgifter, som nu påvila kommunerna för mera statliga ändamål såsom folkskoleundervisning med mera skulle helt övertagas av staten. Som bekant betalar nu staten nio tiondelar av lärarkårens avlöning. Kommunerna betala alltså endast en tiondel av lärarnas löner, men få utan bidrag från staten hålla lärarbostäder och skolhus.

Enligt en gjord undersökning stiger kostnadssumman för under den närmaste tiden nödvändiga nybyggnader av lärarbostäder och skolhus till över 50 miljoner kronor.

Den nya skolreformen avser ju att skaffa landsbygdens barn ungefär samma undervisning som städernas barn få i folkskolan. Häremot kan ingen hava något att invända. Men problemets ekonomiska sida gör, att landsbygdskommunerna verkligen hava anledning att vara oroliga för konsekvenserna.

Som det nu är ställt utgör kommunen i regel skoldistrikt. Härav följer, att utgifter för lärarbostäder och skolhus måste bli mycket större än om skoldistrikt kunde ordnas fristående från sockengränsar.

Man kunde tänka sig, att landstingsområdet utgjorde skoldistrikt.

I årets statsverksproposition begäres ett visst mindre belopp att utgå som statsbidrag till skolhusbyggen i ödemarksbygder. Detta första uppslag att med statsmedel stödja svaga kommuner vid uppförandet av skolhus är, enligt vår mening, ett steg i rätt riktning. Den nya lagen om fattigvård avsåg ju bland annat att minska fattigvårdsprocesserna. Erfarenheten har nu visat, att denna avsedda nedgång i antalet processer blev mycket liten. Alltjämt pågår detta processande emellan kommunerna med krav på ersättning för lämnad fattigvård. I Södermanland blev en liten kommun för ett par år sedan ådömd att till en annan kommun utbetala över 8,000 kronor för lämnad fattigvård till en familj. Processen hade då pågått i sex à sju år och handlingarna i målet hade under tiden växt till en stor lunta. Om landstingsområdet kunde bli fattigvårdsdistrikt, skulle önskvärd utjämning av utgifterna för fattigvården ernås och processerna skulle försvinna. En utjämning av kommunernas utgifter för fattigvård kan också tänkas ske genom direkt statsbidrag. I detta sammanhang vilja vi också påpeka, att en förhöjd tilläggs pension på ett lyckligt och smidigt sätt verkar utjämnande på det kommunala skattetrycket. Lagen om samhällets barnavård pålägger kommunerna ökade utgifter. Vården och uppfostran av dessa barn, som kommunerna få taga hand om, måste anses som ett allmänt statligt intresse. Så ordnad, som denna barnavård nu är, kan det knappast vara några principiella betänkligheter mot att staten övertager kostnaderna för denna barnavård.

Även här kunde man tänka sig landstingsområdet som barnvårdsdistrikt med de särskilda kommunerna som underavdelningar. Saken kunde ordnas så, att kommunerna finge sina kostnader för barnvården ersatta av landstinget, som sedan finge utgiften täckt av statsmedel. I många fall skulle endast detta statsliga övertagande av barnvården giva kommunerna samma skatteutjämning, som för närvarande åstadkommes.

Med stöd av det ovan anförda få vi vördsamt hemställa:

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t begär utredning om vad som från statens sida kan åtgöras för att giva de hårt skattetyngda landsbygdskommunerna en effektivare skatteutjämning än som nu äger rum samt för riksdagen framlägga de förslag, vartill utredningen giver anledning.

Stockholm den 20 januari 1928.

<i>Gustaf Olsson</i> i Ramsta.	<i>Raoul Hamilton.</i>	<i>Sv. Bengtsson</i> i Norup.
<i>Sven Olsson</i> i Rimforsa.	<i>L. Aug. Schill.</i>	<i>Emil Gustafson.</i>
<i>A. W. Lundén.</i>	<i>P. Bergström</i> i Bäckland.	<i>Ant. Wikström.</i>
<i>Carl Bodén.</i>	<i>Ernst Lundgren.</i>	<i>O. Sandberg.</i>
<i>A. Danielsson.</i>	<i>Johan Olofsson.</i>	<i>Eric Björnberg.</i>

Bilaga 1.

Skatteunderlaget i städerna 1923—1927.

Inkomst, varå utskylder utdebiterats, i tusental kr.

	1923	1924	1925	1926	1927
Stockholm	984,623	857,236	855,190	887,340	936,051
Göteborg	365,106	295,620	293,091	291,191	285,682
Malmö	164,531	140,625	138,482	141,000	141,427
Norrköping	64,116	52,596	52,708	53,521	53,323
Hälsingborg	70,965	61,789	60,122	62,450	65,473
Gävle	42,287	36,191	35,772	38,451	38,337
Städer inom landsting	970,988	824,790	814,683	847,395	866,364
Samtliga städer	2,662,616	2,268,847	2,250,048	2,321,348	2,386,657

Skatteunderlaget i städerna pr innevånare åren 1926—1927.

	1926		1927	
	Antal innevånare 1 januari	Skatteunderlag pr innevånare i kronor	Antal innevånare 1 januari	Skatteunderlag pr innevånare i kronor
Stockholm	442,528	2,005	453,332	2,065
Göteborg	231,007	1,261	231,213	1,236
Malmö	116,348	1,212	116,827	1,211
Norrköping	60,132	890	60,400	886
Hälsingborg	51,381	1,215	52,470	1,248
Gävle	39,266	979	39,418	976
Städer inom landsting	919,503	922	933,563	928
Samtliga städer	1,860,165	1,249	1,887,223	1,265

Skatteunderlaget å landsbygden 1923—1927.

Inkomst, varå utskylder utdebiterats, i tusental kr.

Län	1923	1924	1925	1926	1927
Stockholms	178 746	153 768	150 415	143 983	141 829
Uppsala	47 755	41 580	39 775	42 295	41 678
Södermanlands	57 929	47 932	46 092	49 198	51 163
Östergötlands	84 776	73 704	72 857	73 732	74 360
Jönköpings	49 300	43 696	46 225	47 942	49 266
Kronobergs	45 763	40 884	41 601	41 835	41 741
Kalmar	52 627	46 843	48 609	49 991	51 946
Gotlands	11 489	10 758	10 729	11 523	11 716
Blekinge	24 796	22 137	22 118	24 302	23 790
Kristianstads	82 787	71 714	67 750	70 599	73 309
Malmöhus	158 490	126 940	124 007	129 153	131 170
Hallands	34 377	32 815	31 550	31 272	32 003
Göteborgs och Bohus	48 662	44 093	46 248	48 338	50 414
Älvsborgs	78 951	73 413	75 064	75 863	75 622
Skaraborgs	59 937	54 853	54 045	53 493	53 367
Värmlands	91 447	71 824	71 798	77 520	79 085
Örebro	84 227	70 327	68 220	71 573	73 502
Västmanlands	48 089	39 120	39 474	43 397	44 367
Kopparbergs	111 012	87 672	87 437	91 705	96 001
Gävleborgs	93 207	74 725	75 627	87 731	86 059
Västernorrlands	98 314	81 127	84 337	87 743	91 353
Jämtlands	49 211	39 187	41 548	41 599	42 235
Västerbottens	56 421	47 161	49 774	48 665	50 964
Norrbottnens	86 749	73 841	63 365	66 535	77 220
Summa	1 735 662	1 469 084	1 458 725	1 504 987	1 544 160

Bilaga 3.

Skatteunderlaget i medeltal per kommun och innevånare.
År 1927.

L ä n	Antal kommuner	Skatteunderlag i 1000-tal kronor i medeltal per kommun	Antal innevånare i länens landsbygds-kommuner	Skatteunderlag i kronor i medeltal per innevånare.
Stockholms	108	1 313	219 752	645
Uppsala	85	490	103 984	401
Södermanlands	88	581	132 225	387
Östergötlands	145	511	201 489	369
Jönköpings	126	391	163 116	302
Kronobergs	84	497	148 070	282
Kalmar	100	519	187 350	277
Gotlands	92	127	46 854	250
Blekinge	36	661	105 636	225
Kristianstads	143	513	220 456	331
Malmöhus	235	558	260 436	504
Hallands	86	372	113 591	282
Göteborgs och Bohus	87	579	170 759	295
Älvsborgs	217	348	235 812	321
Skaraborgs	259	206	199 828	267
Värmlands	87	909	226 123	350
Örebro	59	1 246	177 820	413
Västmanlands	65	683	115 696	384
Kopparbergs	47	2 043	223 966	429
Gävleborgs	48	1 793	219 819	392
Västernorrlands	63	1 450	238 032	384
Jämtlands	60	704	121 890	347
Västerbottens	28	1 820	184 322	276
Norrbottnens	25	3 089	169 124	457
Summa	2 373	655	4 187 145	369

Bilaga 4.

Skattetrycket per bevillningskrona i städerna.

År 1926.

Stad	Inkomst, varå utskylderna utdebiterats i 1 000 kr.	Kommunal utdebitering i kr. per bevillnings- krona		Utdebitering för lands- tinget i kr. per bevillnings- krona		Summa lands- tingsskatt och kom- munal- skatt i kr. per bevillnings- krona		Utdebiterad kommunandel av progressiv- skatten i kr.	Progressiv- skatt utjämnings- andel i kr.
		kr.	ö.	kr.	ö.	kr.	ö.		
Stockholm.....	887 340	6	35	—	—	6	35	6 490 348	—
Göteborg	291 191	8	52	—	—	8	52	1 826 081	—
Malmö	141 000	9	75	—	—	9	75	816 660	—
Norrköping	53 521	9	50	—	—	9	50	226 102	—
Hälsingborg	62 450	9	02	—	—	9	02	496 375	—
Gävle	38 451	8	75	—	—	8	75	210 205	—
Övriga städer	847 395	7	83	2	03	9	86	3 264 146	—
Samtliga städer	2 321 348	7	51	—	—	—	—	13 329 917	—

År 1927.

		kr.		ö.		kr.		ö.	
		kr.	ö.	kr.	ö.	kr.	ö.		
Stockholm.....	936 051	6	10	—	—	6	10	6 691 547	1 937 918
Göteborg	285 682	8	41	—	—	8	41	1 762 113	435 931
Malmö	141 427	9	50	—	—	9	50	772 442	184 909
Norrköping	53 521	10	75	—	—	10	75	206 938	53 792
Hälsingborg	65 473	10	72	—	—	10	72	532 962	122 125
Gävle	38 451	10	60	—	—	10	60	176 179	39 145
Övriga städer	866 052	7	94	1)	—	1)	—	3 314 254	807 439
Samtliga städer	2 386 657	7	51	—	—	—	—	13 456 435	3 581 259

1) Uppgift om landstingsskatten i medeltal ännu ej tillgänglig.

Bilaga 5.

Skattetrycket i medeltal på varje bevillningskrona på landsbygden under åren 1925—1927.

Län	1925		1926		1927		Län	1925		1926		1927	
	kr.	ö.	kr.	ö.	kr.	ö.		kr.	ö.	kr.	ö.	kr.	ö.
Stockholms.....	6	49	6	34	6	32	Älvsborgs	6	44	6	54	6	65
Uppsala	6	28	6	34	6	86	Skaraborgs	7	03	7	21	7	29
Södermanlands	6	84	6	84	6	79	Värmlands	7	80	7	79	7	89
Östergötlands.....	6	60	6	79	7	10	Örebro	6	39	6	68	6	74
Jönköpings.....	6	48	6	67	6	59	Västmanlands.....	8	07	7	77	7	80
Kronobergs.....	7	—	7	12	7	08	Kopparbergs	6	31	6	37	6	33
Kalmar.....	7	95	8	—	7	99	Gävleborgs	7	43	7	25	7	23
Gotlands	8	46	8	17	8	09	Västernorrlands.....	8	21	8	63	8	60
Blekinge	9	97	9	70	9	85	Jämtlands	8	18	8	36	8	36
Kristianstads	6	62	6	83	6	86	Västerbottens.....	7	58	8	22	8	48
Malmöhus	5	68	5	78	5	89	Norrbottnens	9	95	9	78	9	24
Hallands	7	32	7	58	7	43	Summa	7	13	7	24	7	28
Göteborgs och Bohus	8	16	8	58	8	67							

Bilaga 6.

Skattetrycket i medeltal pr bevilningskrona i landskommunerna år 1925.

L ä n	Kom- munal utdebi- tering pr bev.- kr.	Vägs katt beräkn. pr bev.-kr.						Samlat skattetryck						
		För jordbruksfast.				För icke natura- väg- hållare	Lands- tings- skatt pr bev.- kr.	För jordbruks- fastighet				För andra inkomst- tagare		
		Endast den kontanta väg- skatten	Ber. natura- under- hålls- värde samt ut- taxering		Summa uttaxerat kontant belopp			Uttaxerat belopp jämt värdet av natura- väg- underhåll						
			Kr.	ö.				Kr.	ö.	Kr.	ö.			
Stockholms	6 49	— 89	2 95	— 59	1 70	9 08	11 70	8 78						
Uppsala	6 28	— 92	2 21	— 44	1 50	8 70	9 99	8 22						
Södermanlands	6 91	— 78	3 97	— 79	1 67	9 36	12 55	9 37						
Östergötlands.....	6 60	— 99	4 16	— 83	1 60	9 19	12 36	9 03						
Jönköpings	6 48	— 39	4 95	— 99	1 90	8 77	13 43	9 37						
Kronobergs.....	7 —	— 78	4 23	— 85	1 90	9 68	13 13	9 75						
Kalmar läns n.	7 95	1 09	3 87	— 74	2 29	11 33	14 04	10 98						
» » s.	7 95	1 09	3 87	— 74	2 —	11 04	13 75	10 69						
Gotlands	8 46	1 24	4 13	— 83	2 07	11 77	14 66	11 31						
Blekinge	9 97	1 21	5 30	1 06	2 57	13 75	17 84	13 60						
Kristianstads	6 62	— 90	4 94	— 99	1 40	8 92	12 96	9 01						
Malmöhus	5 68	1 35	5 84	1 17	1 60	8 63	13 12	8 45						
Hallands	7 32	1 10	5 31	1 06	2 —	10 42	14 63	10 38						
Göteborgs och Bohus	8 16	3 90	5 45	1 09	2 —	14 12	15 61	11 25						
Älvsborgs	6 44	1 23	5 31	1 06	1 65	9 32	13 40	9 15						
Skaraborgs	7 03	— 65	4 98	— 99	1 80	9 48	13 81	9 82						
Värmlands	7 80	2 19	5 05	1 01	1 80	11 79	14 65	10 61						
Örebro	6 39	1 60	3 72	— 78	1 50	9 49	11 61	8 67						
Västmanlands.....	8 07	— 89	6 07	1 21	2 —	10 96	16 14	11 28						
Kopparbergs	6 31	2 39	4 39	— 88	2 10	10 80	12 80	9 29						
Gävleborgs	7 43	8 —	4 05	— 81	1 90	17 33	13 38	10 14						
Västernorrlands.....	8 21	2 78	7 —	1 40	2 25	13 24	17 46	11 86						
Jämtlands	8 18	3 41	5 85	1 17	2 03	13 62	16 06	11 38						
Västerbottens.....	7 58	6 39	8 34	1 67	2 86	12 11	18 78	16 85						
Norrbottens	9 95	2 88	9 04	1 81	3 16	15 99	22 15	14 92						
Hela riket	7 13	1 41	5 04	1 03	1 90	10 44	14 07	10 06						

Bilaga 7.

Progressivskattens utjämningsandel å landsbygden år 1927.

I jämförelse med utjämningsbidraget år 1927.

L ä n	Progressivskattens utjämningsandel i kronor	Under året tilldelat utjämningsbidrag i kronor	L ä n	Progressivskattens utjämningsandel i kronor	Under året tilldelat utjämningsbidrag i kronor
Stockholms	117,370	97,298	Älvsborgs	48,203	136,218
Uppsala	14,500	31,224	Skaraborgs	23,539	79,912
Södermanlands	66,218	33,296	Värmlands	31,861	145,686
Östergötlands.....	41,393	75,285	Örebro	37,957	39,711
Jönköpings	14,743	5,616	Västmanlands.....	16,552	77,234
Kronobergs	13,365	36,800	Kopparbergs	41,824	32,496
Kalmar	15,742	102,561	Gävleborgs	32,411	74,727
Gotlands	1,414	25,265	Västernorrlands	40,757	533,207
Blekinge	6,289	215,268	Jämtlands	8,459	124,004
Kristianstads	31,932	41,468	Västerbottens	8,183	378,344
Malmöhus	77,623	35,912	Norrbottnens	11,135	1,297,423
Hallands	14,511	87,199	Summa för landsbygden	729,423	4,081,854
Göteborgs och Bohus ...	13,421	375,700			